

Момá фати за десна-та ржа,
 Си ъж фжрли на коня задъ себе,
 Ъж превжрза съ риза абдесліа: —
 „Айти шарца, моя бжрза коня,
 Али сега, шарца, аль никога!“
 Ми съ фжрли шарца прек' бедени.
 Отвори'е китени свато'и,
 Отвори'е тіе вити порти,
 Тжрче'ё, тжрче'ё, що тжрче'ё 'си-те,
 И пакъ 'си-те назодъ съ врати'е.
 Во свато'и съ найде копи́ле,
 Далдисало по него да тжрчатъ,
 Далдисало и го приблизало.
 Стара майка на диванъ го чекатъ,
 Стара майка му отвори порти;
 И ъ даде майкѣ си не'еста,
 Пакъ излезе надворъ до надвора,
 Съ поврати на курво-но копи́ле,
 Да с' обидитъ кои іе поюнакъ. —
 „Нейдамъ, Марко, съ тебе да съ біамъ,
 Туку идамъ побратимъ да бидамъ;
 Защ' съ найде юнакъ одъ юнака,
 Да пограбишъ 'уба'а не'еста.“

148.

Марко и Димна гора.

Наймалъ ми съ левенъ Марко,
 Да ми вардитъ Димна гора
 Димна гора и зелена.
 На вечеръ ъж обидвеше,
 А на утро ъ опитвеше:
 „Айти тебе зелена горо,
 Що сі, горо, подгорила?
 Аль те оганъ изгорило?
 Аль те слана посланила?“ —
 „Левенъ Марко, а стопане!
 Не ме оганъ изгорило,
 Ни ме слана посланила,